

[Hagen Hagensen.]

erkende, at jeg hører til dem, der har måttet give det råd ikke at gøre det til en obligatorisk ordning, men nøjes med at have det som en ordning, der administreres som en „kan, men ikke skal“-ordning. Jeg tror i øvrigt, at de fleste skatteråd, i den udstrækning de overhovedet kan det, vil sørge for at optage sager til andengangsbehandling, men jeg tror også, det nok bliver nødvendigt at udstrække fristen, således at den for andengangsbehandlings vedkommende kan løbe hele skatteåret; det skulle der ikke være noget i vejen for. Så kunne man tage sådanne sager op kort før eller efter nytår og få dem af vejen, før det store ligningsarbejde begynder på ny.

Det er min tro, at alle skatteråd landet over vil bistå skatteyderne bedst muligt, og det er også min tro, at i det omfang, man overhovedet kan få afgjort skatte-sagerne lokalt, er både skatteyderen og for den sags skyld også de skattelignende myndigheder bedst tjent dermed, for det skaber efter mit kendskab hertil den største tolerance hos skatteyderen — det var et dårligt ord — den største forståelse af, at det ikke kan være anderledes, når han får det forklaret af dem, han kender, fremfor at få det fra en myndighed på højere administrativt plan. Det vil også for mig at se aflaste landsskatteretten i ganske betragteligt omfang. Undersøgelser, hvor man bl. a. har foretaget sammenligninger mellem Frederiksberg og Århus, har vist, at dette skulle være tilfældet, og jeg tror altså på, at de folkeligt udpegede skatterådsmedlemmer vil vide at tjene skatteborgerne på dette område.

Hvad angår ændringerne til afskrivningsloven, skal jeg ikke sige andet, end at det foreslåede er jeg enig i, men jeg må dog, da ministeren har benyttet lejligheden til at fremsætte nogle betragtninger, som altså nu har skullet ud på dette tidspunkt, selv om der endnu intet grundlag er derfor, sige: skal vi ikke vente med at drøfte disse forhold, indtil vi har det grundlag, der skal være? Jeg tror i den forbindelse, det ville være meget rart, om afskrivningsudvalget forholdsvis snart kunne nå frem til resultater, der kunne danne grundlag for drøftelser; det gælder ikke mindst

spørgsmålet om bygningsafskrivninger, hvor der jo efter ministerens opfattelse skal gribes ind på én måde, hvor der efter andres mening måske kan være grundlag for udvidelser — butikshandelen er nævnt af hr. Foged, og jeg slutter mig ganske dertil, fordi jeg tror, det vil være rigtigt. Men vi skal vel alene holde os til det, der foreligger her i dag — og dér er jeg altså enig — og så holde for, at vi kan drøfte de øvrige ting, når der er grundlag derfor.

Jeg ved udmærket godt, at de embedsmænd, der arbejder med disse spørgsmål også i afskrivningsudvalget, hører til dem, der lægges meget store byrder på, og derfor kan det vel ikke komme alt sammen på én gang, men vi må vente med at drøfte forholdene, indtil vi kan gøre det på et fast grundlag, og må jeg generelt om afskrivningsregler blot sige dette, at man må holde på, at man ikke jævnlige skal lave om på dem. Erhvervslivet har et rimeligt krav på at kunne lægge den lange linje an, også hvad angår afskrivninger, og det må man have haft for øje, dengang man indførte reglerne i 1957. Det initiativ, afskrivningsreglerne har givet grundlag for, er kommet mange til gode, og jeg tror, det må blive ved at være sådan, at man ikke ret ofte skal kunne lave om på disse regler. I den forbindelse kunne jeg måske hviske til ministeren, at han skulle lytte til socialdemokratiets næstformand, hr. Hans Rasmussen, der har et ganske frisk og — synes jeg — godt syn på afskrivningsregler. Jeg tror, det ville være rart, om det bredte sig i hr. Hans Rasmussens parti.

Og så vil jeg til slut blot gøre den ene bemærkning, at vi vel skal til at reformere vor skattelovgivning. Vi skal lave en skatte-reform, og en sådan håber vi meget snart vil komme; men kunne vi ikke hen ad vejen prøve på teknisk at gennemgå alle de forskellige love, der findes om skatte-regler, og se at finde frem til, om de ikke kunne samles i færre love, mere overskuelige love. Vi lover ikke, de bliver kortere, men måske mere overskuelige, således at skatteyderen stort set kun havde ét sted eller ganske få steder at skulle gå hen i stedet for de mange steder, hvor han nu skal søge efter reglerne.